

PREZES RADY MINISTRÓW

Warszawa, dnia 22 grudnia 2017 r.

RM-10-174-17

Pan Marek KUCHCIŃSKI
Marszałek Sejmu

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi

projekt ustawy o ratyfikacji Porozumienia między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Danii o zmianie i zakończeniu obowiązywania Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Danii w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji, podpisanej w Kopenhadze dnia 1 maja 1990 r.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni Minister Rozwoju i Finansów oraz Minister Spraw Zagranicznych.

Z poważaniem

U S T A W A

z dnia

o ratyfikacji Porozumienia między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Danii o zmianie i zakończeniu obowiązywania Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Danii w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji, podpisanej w Kopenhadze dnia 1 maja 1990 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Porozumienia między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Danii o zmianie i zakończeniu obowiązywania Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Danii w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji, podpisanej w Kopenhadze dnia 1 maja 1990 r.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Potrzeba i cel związania Rzeczypospolitej Polskiej Porozumieniem

Ministerstwo Spraw Zagranicznych Królestwa Danii zwróciło się do Ambasady Rzeczypospolitej Polskiej w Kopenhadze w nocy z dnia 18 kwietnia 2017 r. z propozycją zawarcia *Porozumienia między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Danii o zmianie i zakończeniu obowiązywania Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Danii w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji, podpisanej dnia 1 maja 1990 r. w Kopenhadze*, dalej jako „Porozumienie”. W projekcie Porozumienia proponuje się, iż w odniesieniu do inwestycji dokonanych przed datą utraty mocy *Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Danii w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji, podpisanej dnia 1 maja 1990 r. w Kopenhadze* (Dz. U. z 1992 r. poz. 122), dalej jako „Umowa”, żadne postanowienie tej Umowy nie pozostaje w mocy.

Obowiązywanie Umowy jest kwestionowane przez Komisję Europejską z uwagi na niezgodność Umowy z prawem UE, podobnie jak kwestionowane jest obowiązywanie wszystkich pozostałych umów o popieraniu i wzajemnej ochronie inwestycji zawartych pomiędzy państwami członkowskimi UE, dalej jako „umowy intra-EU BIT”. W odniesieniu do RP Komisja Europejska zakończyła w listopadzie 2016 r. nieformalne postępowanie (tzw. EU Pilot) rozpoczęte w czerwcu 2015 r. i rozważa wszczęcie formalnego postępowania ws. niezgodności m.in. tej Umowy z prawem UE. Takie formalne postępowania Komisji Europejskiej toczą się już przeciwko Austrii, Holandii, Słowacji, Szwecji i Rumunii.

RP jest obecnie stroną umów intra-EU BIT zawartych z prawie wszystkimi państwami członkowskimi UE, z wyjątkiem Irlandii i Malty, z którymi RP nigdy nie zawarła tego typu umów, oraz Włoch, z którymi umowa wygasła w dniu 9 stycznia 2013 r. na skutek wypowiedzenia przez Włochy (inwestycje dokonane przed tą datą są chronione na mocy tej umowy do dnia 9 stycznia 2018 r.).

Stanowisko RP wobec umów intra-EU BIT zostało przyjęte przez Komitet do Spraw Europejskich w dniu 3 czerwca 2011 r. Zgodnie z nim umowy intra-EU BIT powinny zostać wypowiedziane przez wszystkie państwa członkowskie UE, a najlepszym rozwiązaniem dla RP byłoby, aby wszystkie państwa członkowskie UE podjęły

jednocześnie wspólną decyzję o rozwiązaniu umów intra-EU BIT za obopólną zgodą na mocy *Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów, sporządzonej w Wiedniu dnia 23 maja 1969 r.* (Dz. U. z 1990 r. poz. 439). Alternatywnie, w przypadku braku możliwości osiągnięcia wśród państw członkowskich UE takiej jednogłośnie RP, zgodnie z powyższym stanowiskiem, miała rozwiązać umowy intra-EU BIT zawarte z innymi państwami członkowskimi UE albo poprzez ich wypowiedzenie na warunkach określonych w tych umowach, albo na podstawie porozumienia stron.

W odpowiedzi RP skierowanej do Komisji Europejskiej we wrześniu 2015 r. w ramach ww. postępowania EU Pilot, RP podtrzymała gotowość do zakończenia obowiązywania umów intra-EU BIT zawartych przez RP z innymi państwami członkowskimi UE. Wskazała, że spośród dostępnych i analizowanych przez RP metod osiągnięcia powyższego celu, jednostronne wypowiedzenie umów intra-EU BIT przez RP byłoby najmniej pożądanym rozwiązaniem. Po pierwsze, umowy intra-EU BIT zawarte przez RP nie przewidują możliwości wypowiedzenia ich w każdym czasie, ponieważ obowiązują roczne lub półroczne okresy wypowiedzenia lub wypowiedzenie może nastąpić jedynie w okresie poprzedzającym okres zakończenia ich cyklu obowiązywania. Po drugie, nawet skuteczne jednostronne wypowiedzenie umowy nie powoduje zakończenia obowiązywania jej postanowień na skutek specyficznych przepisów końcowych tych umów pozwalających na ochronę inwestycji w ciągu kolejnych lat po wypowiedzeniu umowy (tzw. klauzula *sunset clause*). O wiele lepszym sposobem, jak Polska wskazała, byłoby rozwiązanie umów intra-EU BIT na podstawie porozumień dwustronnych, które przewidywałyby rezygnację z klauzuli *sunset clause*. RP podkreśliła w odpowiedzi do Komisji Europejskiej, że z uwagi na liczbę zawartych przez RP umów, jak również biorąc pod uwagę wielość umów zawartych przez państwa członkowskie UE, wydaje się, że najszybszym i najskuteczniejszym rozwiązaniem na obecnym etapie byłoby jednoczesne podjęcie przez państwa członkowskie UE wspólnej decyzji o rozwiązaniu umów intra-EU BIT bez konieczności zachowania klauzuli *sunset clause*, w oparciu o porozumienie wielostronne, zawarte zgodnie z *Konwencją wiedeńską o prawie traktatów, sporządzoną w Wiedniu dnia 23 maja 1969 r.*

Obecnie jednak, z uwagi na brak *consensusu* państw członkowskich UE co do celowości i sposobu rozwiązania umów intra-EU BIT, zasadne jest przystąpienie RP do realizacji opcji rozwiązania tych umów na podstawie porozumień dwustronnych, które przewidywałyby rezygnację z klauzul *sunset clauses*. Propozycja noty strony duńskiej

spełnia powyższe przesłanki, wobec czego zawarcie tego Porozumienia jest dla RP zasadne.

2. Dotychczasowy a projektowany stan prawny

W polsko-duńskich stosunkach prawno-traktatowych w zakresie współpracy gospodarczej obowiązuje m.in. ww. *Umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Danii w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji, podpisana dnia 1 maja 1990 r. w Kopenhadze*. Zapewnia ona inwestorowi i jego inwestycjom z państwa – Strony umowy na terytorium państwa – drugiej Strony pełną ochronę oraz możliwość dochodzenia roszczeń przed międzynarodowym trybunałem inwestycyjnym (arbitrażowym). Komisja Europejska ma poważne obawy, że umowy intra-EU BIT jako takie, w tym ww. Umowa, a także ich poszczególne postanowienia pokrywają się z postanowieniami Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej lub mogą być z nimi sprzeczne, w szczególności z zasadami swobody przepływu kapitału, swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług oraz z podstawowymi zasadami prawa UE takimi jak: zasada nadrzędności, jedności, skuteczności i pewności prawa UE. Komisja Europejska ma również zastrzeżenia dotyczące kwestii rozstrzygania sporów inwestycyjnych uregulowanej w dwustronnych umowach inwestycyjnych, w tym w ww. Umowie, co zdaniem Komisji Europejskiej „wydaje się być sprzeczne z wyłączną kompetencją sądów UE”. Zawarcie przedmiotowego Porozumienia pozwoli doprowadzić do zgodności z prawem UE stosunki polsko-duńskie w zakresie współpracy gospodarczej.

Należy też zaznaczyć, że jednocześnie przed Trybunałem Sprawiedliwości UE toczy się postępowanie z wniosku sądu niemieckiego o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, sformułowanego w toku postępowania ze skargi Republiki Słowackiej o uchylenie wyroku sądu arbitrażowego wydanego na podstawie umowy intra-EU BIT zawartej pomiędzy Czechosłowacją i Królestwem Niderlandów w 1991 r. z powództwa Achmea B.V. przeciwko Republice Słowacji (postępowanie PCA Case No. 2008-13). W tej sprawie sąd niemiecki zwrócił się do TSUE z pytaniem prejudycjalnym dotyczącym tego, czy wykonanie wyroku wydanego na podstawie tej umowy nie naruszałoby postanowień Traktatów dotyczących: zakazu dyskryminacji z art. 18 TFUE (poprzez uprzywilejowanie inwestora z państwa – Strony tej umowy względem inwestora z państwa członkowskiego UE niebędącego stroną tej umowy), wyłącznej

jurysdykcji TSUE w sporach objętych zakresem prawa UE (art. 344 TFUE) oraz konieczności ukształtowania postępowania w sposób umożliwiający zadanie przez orzekający sąd pytania prejudycjalnego (art. 267 TFUE). RP przystąpiła do postępowania, przedstawiając stanowisko wskazujące na sprzeczność umów intra-EU BIT z prawem unijnym. Stanowisko zbliżone do RP zajęła Komisja Europejska i wiele państw regionu.

3. Przewidywane skutki społeczne, gospodarcze, finansowe, polityczne i prawne

Porozumienie nie będzie miało konsekwencji politycznych. Państwa członkowskie UE, w tym RP, jak i Królestwo Danii, zostały wezwane przez Komisję Europejską do zakończenia obowiązywania umów intra-EU BIT. Zarówno Królestwo Danii, jak i RP, wyrażają wolę rozwiązania Umowy.

Porozumienie nie będzie miało negatywnych skutków społecznych, wręcz przeciwnie, należy oczekiwać, że zostanie ono życzliwie przyjęte z uwagi na publiczną krytykę w Polsce umów intra-EU BIT i międzynarodowego arbitrażu inwestycyjnego.

Zawarcie Porozumienia nie powinno wpłynąć na stosunki gospodarcze między RP a Królestwem Danii. Umowę zawarto w celu przyciągnięcia inwestycji duńskich do RP, która nie była wtedy członkiem UE. Obecnie poziom prawodawstwa oraz dostęp do powszechnego sądownictwa dają inwestorom zagranicznym gwarancję ochrony inwestycji z możliwością dochodzenia swoich praw na drodze sądowej.

Największą polską bezpośrednią inwestycją w Królestwie Danii było przejęcie w 2010 r. przez firmę Assecó Poland S.A., za cenę 73,7 mln DKK (ok. 40 mln PLN), pakietu 51,65% udziałów firmy IT PRACTICE A/S i zmiana jej nazwy na Assecó Denmark A/S. Ponadto w 2001 r. firma Amica Wronki S.A. przejęła 100% udziałów w kapitale duńskiej spółki GRAM DOMESTIC A/S produkującej sprzęt gospodarstwa domowego. Na duńskim rynku marka ta posiada około 20% udziału, natomiast w całej Skandynawii jej udział wynosi ok. 10%. Marka Gram należy do najbardziej renomowanych na rynku skandynawskim. Spółka AMICA Wronki S.A. wykorzystwała zarówno markę Gram Domestic, jak również kanały dystrybucyjne tej firmy do wprowadzania na rynek urządzeń produkowanych przez Amicę w Polsce. Na rynku duńskim zainwestowała także firma PGNiG SA, która swój oddział otworzyła w 2008 r. w związku z planami prowadzenia prac poszukiwawczych ropy i gazu w południowej

części Jutlandii. W 2012 r. spółka wycofała się z Danii, ponieważ badania wykazały zbyt niską wartość opałową wydobywanego gazu.

Królestwo Danii jest znaczącym inwestorem kapitałowym w RP. Według danych GUS, łączny, skumulowany kapitał zagraniczny duńskich udziałowców w RP w 2015 r. wyniósł 12,69 mld PLN (ok. 2,97 mld EUR), osiągając poziom 2,63% całkowitego skumulowanego zagranicznego kapitału w Polsce. Największa część duńskiego kapitału została zainwestowana w woj. mazowieckim – ok. 2,27 mld PLN, w woj. zachodniopomorskim – ok. 1,05 mld PLN, woj. wielkopolskim – ok. 0,6 mld PLN oraz woj. pomorskim – ok. 0,5 mln PLN. W 2015 r. na terenie Polski czynnie działały 854 firmy (w 2014 r. 863), z czego 535 firm zatrudniało do 10 pracowników, a 319 firm 10 i więcej pracowników. W latach 2007–2013 duńskie bezpośrednie inwestycje systematycznie zmniejszały się. W 2014 r. trend spadkowy został odwrócony. Na koniec 2015 r. Królestwo Danii znalazło się na 14. pozycji w rankingu bezpośrednich inwestycji zagranicznych w Polsce, a wartość skumulowanego kapitału duńskiego w RP według NBP wyniosła 3,293,8 mld EUR.

Ministerstwo Rozwoju poinformowało samorządy gospodarcze (Konfederacja Lewiatan, Pracodawcy RP, Krajowa Izba Gospodarcza, Polska Rada Biznesu, Business Centre Club) o duńskiej propozycji rozwiązania z RP Umowy i zwróciło się do nich o przekazanie odpowiedzi na następujące pytania:

- czy inwestorzy polscy na rynku duńskim w przypadku ewentualnych działań dyskryminujących ich inwestycje korzystali lub rozważali możliwość wniesienia sporu przeciwko państwu ich goszczącemu? Czy w takim wypadku korzystali/korzystaliby z postępowania przed sądem powszechnym czy też przed międzynarodowym arbitrazem inwestycyjnym?
- czy zdaniem polskich inwestorów ochrona ich inwestycji w regulacjach Królestwa Danii oraz w prawie UE jest niewystarczająca? Jeżeli tak, to w jakim zakresie?
- czy wygaśnięcie umów pogorszyłoby warunki prowadzenia działalności gospodarczej i ochrony praw inwestorów? Jeżeli tak, to w jaki sposób i w jakim stopniu?

Samorządy gospodarcze nie udzieliły odpowiedzi na ww. pytania skierowane w kontekście inwestowania przez polskie podmioty gospodarcze na rynku duńskim. W ramach dalszych konsultacji prowadzonych w odniesieniu do pozostałych umów

intra-EU BIT, których RP jest stroną, udzielono ogólnej odpowiedzi, iż mimo że inwestorzy nie korzystają z ochrony przewidzianej umowami intra-EU BIT (pozywają państwa przed sądami powszechnymi), powołują się na ich obowiązywanie w dyskusjach z organami danego kraju przy zaistnieniu sporu. Jeżeli musieliby aktywnie dochodzić swoich roszczeń, powołując się na umowy intra-EU BIT, wybraliby procedurę arbitrażu na podstawie umowy intra-EU BIT (szczególnie fundusze inwestycyjne lokujące aktywa w instrumenty udziałowe polskich przedsiębiorstw inwestujących w państwach członkowskich UE, dla których rozwiązanie umów mogłoby mieć bezpośredni wpływ na ocenę ryzyka związaną z inwestowaniem). Główną barierą w korzystaniu z arbitrażu są jego wysokie koszty. Prawo materialne w państwach członkowskich UE oraz na poziomie UE zawiera niezbędne standardy gwarantujące zagranicznym inwestorom równe i sprawiedliwe traktowanie, natomiast problemem jest egzekwowanie tego prawa. Wskazywano na czasochłonność procedur, brak profesjonalizmu i obiektywizmu w podejmowaniu decyzji przez właściwe organy. Zdaniem polskich inwestorów międzynarodowy arbitraż inwestycyjny pozwala prowadzić postępowanie w sposób odformalizowany, elastyczny i neutralny. Generalnie zdaniem samorządów gospodarczych i polskich przedsiębiorców dla ich bezpieczeństwa i ekspansji umowy intra-EU BIT są pożądane. Tym niemniej samorzady gospodarcze odnotowują stanowisko Komisji Europejskiej wobec umów intra-EU BIT i wszczęte przez nią postępowania.

Z informacji posiadanych przez Ministerstwo Rozwoju wynika, że zarówno duńscy inwestorzy w RP, jak i polscy inwestorzy w Królestwie Danii, nie składali do międzynarodowych trybunałów arbitrażowych na podstawie ww. Umowy roszczeń przeciwko państwu goszczącemu ich inwestycje. Generalnie odnotowano tylko trzy przypadki skorzystania przez polskich inwestorów z ochrony przewidzianej umowami intra-EU BIT (na podstawie umów intra-EU BIT z Rumunią – przed przystąpieniem Rumunii do UE, Słowacją i Cyprzem). Zgodnie z informacjami przekazanymi przez PGRP na dwadzieścia cztery postępowania arbitrażowe, w których była PGSP, a obecnie PGRP od 2006 r. wykonywała lub wykonuje zastępstwo procesowe RP, czternaście dotyczyło lub dotyczy sporów wniesionych przez inwestorów zagranicznych na podstawie umów intra-EU BIT (zawartych z Austrią, Francją, Niemcami, Cyprzem, Holandią, Belgią i Luksemburgiem, Republiką Czeską, Wielką Brytanią). Mimo dużego odsetka wygrywanych spraw (w tym ugody) RP ponosi

wysokie koszty postępowań arbitrażowych: zaliczki na koszty postępowania (w tym wynagrodzenie arbitrów), opinie biegłych, zorganizowanie rozpraw, tłumaczenia, udział świadków oraz koszty zastępstwa procesowego. Zgodnie z informacjami byłego MSP, RP w związku z postępowaniami arbitrażowymi poniosła od 2006 r. koszty w wysokości ok. 53 mln PLN. Porozumienie z Królestwem Danii może więc potencjalnie istotnie zmniejszyć obciążenie państwa pod względem finansowym, ponieważ nie będzie zachodzić konieczność ponoszenia znaczących kosztów, o których mowa w zdaniu poprzedzającym.

Zawarcie Porozumienia nie naruszy polskiego porządku prawnego i doprowadzi do usunięcia niezgodności Umowy z prawem UE. Zachowanie klauzuli *sunset clause* po wygaśnięciu Umowy oznaczałoby utrzymywanie niezgodności Umowy z prawem UE przez kolejne dziesięć lat, zgodnie z art. 15 ust. 2 Umowy.

4. Tryb związania Rzeczypospolitej Polskiej Porozumieniem

Porozumienie ma rangę umowy międzyrządowej. Rozwiązująca Umowa jest traktowana w polskim porządku prawnym jako umowa ratyfikowana za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie, stosownie do art. 241 ust. 1 ustawy z dnia 2 kwietnia 1997 r. – Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 483, z późn. zm.). Dlatego też związanie RP Porozumieniem nastąpi również za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie, tym bardziej że Porozumienie dotyczy wolności, praw i obowiązków obywatelskich (w zakresie wygaszania prawa do kierowania skargi do międzynarodowego arbitrażu inwestycyjnego), spraw uregulowanych w ustawie lub w których Konstytucja RP wymaga ustawy (zasady prowadzenia działalności gospodarczej, ochrona prawa własności, kwestia wyłączenia oraz odszkodowania w tym zakresie), a więc spraw, o których mowa w art. 89 ust. 1 pkt 2 i 5 Konstytucji RP.

*za zgodności tłumaczenia
z oryginałem*

Ministerstwo Spraw Zagranicznych

Numer 2015-32233

NOTA WERBALNA

Ministerstwo Spraw Zagranicznych Królestwa Danii przesyła wyrazy szacunku Ambasadzie Rzeczypospolitej Polskiej i ma zaszczyt zaproponować zawarcie Porozumienia między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Danii o zmianie i zakończeniu obowiązywania Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Danii w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji, podpisanej dnia 1 maja 1990 r. w Kopenhadze (dalej zwanego „Porozumieniem”), o następującej treści:

1. Traci moc Umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Danii w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji, podpisana dnia 1 maja 1990 r. w Kopenhadze.
2. Strony Porozumienia uzgodniły, że w odniesieniu do inwestycji dokonanych przed datą utraty mocy Umowy, o której mowa w punkcie 1, żadne postanowienie tej Umowy nie pozostaje w mocy.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych Królestwa Danii proponuje, aby w przypadku wyrażenia zgody przez Rząd Rzeczypospolitej Polskiej na powyższą propozycję niniejsza nota wraz z odpowiedzią na nią stanowiły Porozumienie między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Danii o zmianie i zakończeniu obowiązywania Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Danii w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji, podpisanej dnia 1 maja 1990 r. w Kopenhadze. Porozumienie wejdzie w życie po upływie trzech miesięcy od dnia otrzymania późniejszej noty potwierdzającej spełnienie wymogów prawa wewnętrznego niezbędnych do wejścia w życie tego Porozumienia.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych Królestwa Danii korzysta z okazji, aby ponowić Ambasadzie Rzeczypospolitej Polskiej wyrazy najwyższego poważania.

Kopenhaga, 18 kwietnia 2017 r.

MINISTER
z up.

Tomasz Kosciński
PODSEKRETARZ STANU

za zgodności z numerem
z oryginałem

AMB.KOPE.2701.1.2017

Ambasada Rzeczypospolitej Polskiej w Kopenhadze przesyła wyrazy szacunku Ministerstwu Spraw Zagranicznych Królestwa Danii i w nawiązaniu do noty werbalnej Ministerstwa nr 2015-32233 z dnia 18 kwietnia 2017 r. ma zaszczyt poinformować, że Rząd Rzeczypospolitej Polskiej zgadza się na zawarcie Porozumienia między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Danii o zmianie i zakończeniu obowiązywania Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Danii w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji, podpisanej dnia 1 maja 1990 r. w Kopenhadze (dalej zwanego „Porozumieniem”), o następującej treści:

1. Traci moc Umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Danii w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji, podpisana dnia 1 maja 1990 r. w Kopenhadze.
2. Strony Porozumienia uzgodniły, że w odniesieniu do inwestycji dokonanych przed datą utraty mocy Umowy, o której mowa w punkcie 1, żadne postanowienie tej Umowy nie pozostaje w mocy.

Nota werbalna nr 2015-32233 z dnia 18 kwietnia 2017 r. oraz niniejsza nota stanowią Porozumienie między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Danii o zmianie i zakończeniu obowiązywania Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Królestwa Danii w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji, podpisanej dnia 1 maja 1990 r. w Kopenhadze. Porozumienie wejdzie w życie po upływie trzech miesięcy od dnia otrzymania późniejszej noty potwierdzającej spełnienie wymogów prawa wewnętrznego niezbędnych do wejścia w życie tego Porozumienia.

Ambasada Rzeczypospolitej Polskiej w Kopenhadze korzysta z okazji, aby ponowić Ministerstwu Spraw Zagranicznych Królestwa Danii wyrazy najwyższego poważania.

Kopenhaga, 16 października 2017 r.

Królestwo Danii
Ministerstwo Spraw Zagranicznych
Departament Protokołu
Kopenhaga

z up.
Tadeusz Kościński
PODSEKRETARZ STANU